

de om, at den første Gang, da dette blandede Forhold har været under Omtale i Rigsdagen, allerede ligger langt tilbage i Tiden. Det var nemlig, saavidt jeg mindes første Gang, under Omtale, da Loven af 11te Februar 1863, den saakaldte Behmannske Lov angaaende Besætningen af de faste Eiendomme i Kjøbstæderne var under Forhandling, idet det allerede den Gang kom frem, at det kunde være meget ønskeligt, om der i den nævnte Lov blev indsat en Bestemmelse, som ordnede disse vanskelige Forhold; men den daværende Indenrigsminister yttrede, at han vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, og det lod altsaa til, at man den Gang slog sig til Ro med, at det vilde være muligt for Ministeren at ordne Forholdet ad administrativt Bei, saaledes at de Ulemper, der fandt Sted paa den Maade, bleve hevede. Dette er imidlertid, som vi have set, ikke sket, uagtet der fra mange Kommuner Side, saaledes ogsaa fra den Kommunes, hvori jeg har Bopæl, er gjort gjentagende og stærke Forsøg paa at faae Forholdet ordnet. Dette har ikke været muligt, og det er derfor nødvendigt, at Lovgivningsmagten træder til, dersom man overhovedet vil have Forholdet ordnet. Jeg skal endvidere fremhæve, at ved den nævnte Lov af 11te Februar 1863 er den gamle Næringskat, som for en stor Del gik i Kjøbstædernes Kæmmerkasse, bortfalden overalt, hvor Loven er bleven gennemført, men en Følge deraf har været, at Kjøbstadkommunerne have lidt et Tab, idet den Næringskat, de tidligere kunde affordre de Næringsdrivende, der bosatte sig inden en Tjerdingsvejs Afstand fra Kjøbstaden, derved ogsaa er bortfalden. Det er nemlig antaget af Indenrigsministeriet, at denne Skat maatte bortfalde for de nævnte Næringsdrivendes Vedkommende, samtidig med at Næringskatten i det Hele faldt bort, og denne Opfattelse er vistnok korrekt; men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at indenfor den Grænse, som Næringsloven har sat med Hensyn til Gaandværkere, kunne disse nu ned sætte sig uden at behøve at svare noget omhelst Vederlag eller Afgift til Kjøbstaden. Det forekommer mig derfor ogsaa, at der i den Henseende er et Billighedshensyn, som taler for, at man faar Udgang til at faae de omhandlede Distrikter indlemmede i Kjøbstæderne, hvorved de Vedkommende vel ikke ville komme til at svare Næringskat, men naturligvis ville komme til at tage Del i de personlige Afgifter til Kommunen ligesom enhver anden i Kommunen bosat Statteryder. Hvad Billighedshensynet i Almindelighed angaar, tror jeg, at det cerede Thing vil give mig Ret i, at det er en fuldkommen billig og retfærdig Ting, at de, som nyde Godt af Kommunens Goder, ogsaa bidrage til dens Udgifter; men dette sker ingenlunde nu, thi hvor det Forhold er tilstede, at Gader, der høre til Landsognet, slynge sig ind i Byen, er der ikke Faar — og jeg kan tilføje, at det for det Næste er Ombeds-

mænd eller Pengemænd — som paa den Maade unddrage sig for at tage Del i Afgifterne og Byrderne til Kjøbstadkommunen; de have alle de Goder og alle de Fordele, som Byen tilbyder, uden at svare en eneste Skilling Bidrag til dens Udgifter. Jeg tror, man vil indrømme, at dette Forhold ikke er retfærdigt, og jeg finder derfor, at der i mer end een Henseende er stærke Billighedshensyn, som tale for, at dette Forhold ordnes. Jeg skal endnu engang komme tilbage til, hvad jeg begyndte med, nemlig at jeg er mindst fornøjet med, at Landsstinget har forandret Halvdelen af Grundeierne til to Tredele af den, idet jeg er fuldstændig overbevist om, at de kommunale Interesser paa begge Sider vilde være fuldt betryggede ved det oprindelige Lovforslags Bestemmelse om, at det skulde være tilstrækkeligt, at Halvdelen af Grundeierne tiltraadte Andragendet, for at Regjeringen paa den i Forslaget angivne Maade kunde paabyde Distriktets Indlemmelse. Hvis dette Forhold ordnes ved Lovgivningsmagtens Mellemkomst, vil der som sagt være sket ikke alene Kjøbstæderne, men ogsaa de paagjældende Landsogne en meget stor Tjeneste, og Lovgivningsmagtens Mellemkomst er nødvendig; thi i mange Tilfælde, hvor Byerne have forsøgt Forholdet ordnet ad administrativt Bei, er det stranded paa enkelte Mænds Modstand, ja enkelte Gange maatte endog paa en enkelt Mænds Modstand, og naar alle de øvrige Interesserede ønske Indlemmelsen, er det dog virkelig for galt, at en enkelt Mand skal være i Stand til at kunne forhindre en saadan Foranstaltning; men saaledes som Lovgivningen nu er, har Administrationen, selv om det kun er en enkelt Mand, der modsætter sig, ikke Myndighed til at paabyde Indlemmelsen. Det er af denne Grund, at jeg saa meget mere maa ønske, at Regjeringen maa faae en saadan Bemyndigelse, og jeg kan derfor ikke noksom anbefale dette Lovforslag til det høie Things Velvilje.

Th. Nielsen: I sin Tid stemte jeg for at bevilge Penge til Kjøbstadkommissionens Nedsættelse. Jeg gjorde det ikke just i den Tanke, at der fra Kommissionen skulde komme Bistand eller Veiledning til at lægge Kjøbstædernes Brøst, men da det jo var vitterligt, at der var ikke saa ringe Uilfredshed i Kjøbstæderne, mente jeg, at det kunde være rimeligt nok, at vi fra deres Side hørte, hvad deres nærmeste Repræsentanter havde at for-dre. Her have vi nu en af de første Frugter af

Rettelser.

Sp. 2051, R. 22 f. o. staar: „mindre Lodder paa $\frac{1}{4}$ Tønde Hartkorn“ læs: „mindre Lodder paa $\frac{1}{4}$ til 1 Tønde Hartkorn“.